

20. Coridon i skogen han sjunger hwar dag, ::
hwar dag; :: Eris min wån och jag wi sölja
kärleks lag, Sa, sa, sa, na, na, na! Eris
och jag. ::

21. Eris plockar blommor åt Carin dem
ger, :: dem ger; :: Eris min wån och jag,
wi bygga kärleks lag, Sa, sa, sa! na, na, na!
Eris och jag. ::

22. Eris satt wid källan i björken han skar, ::
han skar; :: Hwad kan mig fågna mer, då
jag min tårna ser, Sa, sa, sa! na, na, na! Jag
min tårna ser! ::

23. Solen går i skogen och tynande gror ::
och gror; :: Troheten är så rar, kärlek som
wådret far, Sa, sa, sa! na, na, na! Trohet
så rar. ::

24. Se så går med flickor som älskar för
snart, :: för snart; :: Den som tror goshars
prat, den älskar allt för snart, Sa, sa, sa! na,
na, na! Älskar för snart. ::

25. Tok är den, som litat på flickors pa-
roll :: paroll, :: Flickor är bara troll dem ger
wi fan i wäld, Sa, sa, sa! na, na, na! Glic-
kor är troll. ::

26. Klok är den som litat på goshars pa-
roll, :: paroll; Goshar i muntert lag, lefwa
förendjd hwar dag, Sa, sa, sa! na, na, na! I
muntert lag. ::

27. Coridon i skogen han sjunger hwar dag, ::
hwar dag; :: Eris min wån och jag wi sölja
kärleks lag, Sa, sa, sa, na, na, na! Eris
och jag. ::

28. Eris plockar blommor åt Carin dem
ger, :: dem ger; :: Eris min wån och jag,
wi bygga kärleks lag, Sa, sa, sa! na, na, na!
Eris och jag. ::

29. Eris satt wid källan i björken han skar, ::
han skar; :: Hwad kan mig fågna mer, då
jag min tårna ser, Sa, sa, sa! na, na, na! Jag
min tårna ser! ::

30. Solen går i skogen och tynande gror ::
och gror; :: Troheten är så rar, kärlek som
wådret far, Sa, sa, sa! na, na, na! Trohet
så rar. ::

31. Se så går med flickor som älskar för
snart, :: för snart; :: Den som tror goshars
prat, den älskar allt för snart, Sa, sa, sa! na,
na, na! Älskar för snart. ::

32. Tok är den, som litat på flickors pa-
roll :: paroll, :: Flickor är bara troll dem ger
wi fan i wäld, Sa, sa, sa! na, na, na! Glic-
kor är troll. ::

33. Klok är den som litat på goshars pa-
roll, :: paroll; Goshar i muntert lag, lefwa
förendjd hwar dag, Sa, sa, sa! na, na, na! I
muntert lag. ::

GS 1119

Den Andra:

Twenne nya och mycket wackra

W i s o r.

Den Första:

Prestens Dotter i Taubenhain.

I Kyrkoherdens Trädgård wid Taubenhain, 1c.

Melodi: En Krigsman så håld och en Fröken så grann, 1c.

Den Andra:

Coridon i skogen han sjunger hwar dag, :: hwar dag, :: 1c.

Norrköping.

Trykte hos Chr. Tornequist, 1847.

1. En gråtande gosse hon framsödde der,
 Med mild outfägelig smärta; Nu såg hon sitt
 ödes förfärliga mål, Hon ref ur det ystwiga hä-
 ret en nål Och stack i den nyföddes hjerta.

2. Först när hon fulländat sitt blodiga
 mord Och då hennes sans återwände; Hon ryste
 af fasa för samwetets ljud: Hwad gjorde jag
 nu, O min Herre och Gud! Hon roppte och
 vred sina händer.

3. Hon uppreß med blodiga finger en
 graf Wid dammen inunder en backe; Der hwile
 o Gud min olycklige son, Der hwile för alltid
 från jämmer och hän, Från stegel mig för-
 parne hacka.

4. Och detta är bloket som sorgligt och
 hemskt Wid groddammen flammor och skiner;
 Det har ingen wärt, Hwarcken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
 vinden der klagande hwiner.

5. Från galgbacken högt bakom trädgår-
 dens mur Och högt ibland steglen och hjulen,
 Ses hennes dödsfalle ännu från en stång, Så
 dyster, så tom och så mulen.

6. Der smyger en skugga så sorglig och
 blek, När nätterna steglen betäcka, Från galg-
 backen neder till groddammens strand, Will släcka
 den lilla oroliga brand, Och suckar och kan den
 ej släcka.

33. En gråtande gosse hon framsödde der,
 Med mild outfägelig smärta; Nu såg hon sitt
 ödes förfärliga mål, Hon ref ur det ystwiga hä-
 ret en nål Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga
 mord Och då hennes sans återwände; Hon ryste
 af fasa för samwetets ljud: Hwad gjorde jag
 nu, O min Herre och Gud! Hon roppte och
 vred sina händer.

35. Hon uppreß med blodiga finger en
 graf Wid dammen inunder en backe; Der hwile
 o Gud min olycklige son, Der hwile för alltid
 från jämmer och hän, Från stegel mig för-
 parne hacka.

36. Och detta är bloket som sorgligt och
 hemskt Wid groddammen flammor och skiner;
 Det har ingen wärt, Hwarcken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
 vinden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt bakom trädgår-
 dens mur Och högt ibland steglen och hjulen,
 Ses hennes dödsfalle ännu från en stång, Så
 dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och
 blek, När nätterna steglen betäcka, Från galg-
 backen neder till groddammens strand, Will släcka
 den lilla oroliga brand, Och suckar och kan den
 ej släcka.

Den Första:

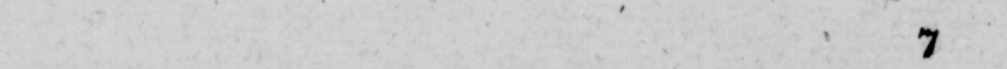
I Kyrkherdens Trädgård wid Taubenhain Går
 ett af de nattliga Spöken, Det pustar så ångs-
 ligt wid lössalens fot, Det raslar och prastlar
 och spjerner emot, Likt Dufwan som gripes af
 Höken.

2. Wid groddammen smyger om natten
 ett bloß, Som sorgligt flammor och skiner, Det
 har ingen wärt, Hwarcken rot eller hägn, Ej nå-
 gonsin faller der dagg eller regn, Blott vinden
 der klagande hwiner.

3. Herr Pastorns Dotter i Taubenhain
 Stod ännu i flor som en blomma, Och menlös
 war Glickan och wacker hon war, En mängd
 af friare alla da'r, till henne i Prestgårdens
 komma.

4. Der borta om bäcken på Fullen ett
 Glott Finnes öfwer Byen i dalen, Det prälar
 så präktigt med rikedom och smak, Som speglar
 deß sönder, som stål är deß tak, Som glänsande
 silfwer portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus,
 von Falkenstein säger min saga! Ut Glottet såg
 Jungfrun beständigt på sned, Beständigt slog
 hjertat när Ungherren red I lysande rustning
 att jaga.

33. En gråtande gosse hon framsödde der,
 Med mild outfägelig smärta; Nu såg hon sitt
 ödes förfärliga mål, Hon ref ur det ystwiga hä-
 ret en nål Och stack i den nyföddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga
 mord Och då hennes sans återwände; Hon ryste
 af fasa för samwetets ljud: Hwad gjorde jag
 nu, O min Herre och Gud! Hon roppte och
 vred sina händer.

35. Hon uppreß med blodiga finger en
 graf Wid dammen inunder en backe; Der hwile
 o Gud min olycklige son, Der hwile för alltid
 från jämmer och hän, Från stegel mig för-
 parne hacka.

36. Och detta är bloket som sorgligt och
 hemskt Wid groddammen flammor och skiner;
 Det har ingen wärt, Hwarcken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn, Blott
 vinden der klagande hwiner.

37. Från galgbacken högt bakom trädgår-
 dens mur Och högt ibland steglen och hjulen,
 Ses hennes dödsfalle ännu från en stång, Så
 dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en skugga så sorglig och
 blek, När nätterna steglen betäcka, Från galg-
 backen neder till groddammens strand, Will släcka
 den lilla oroliga brand, Och suckar och kan den
 ej släcka.

